

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθες Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Καραμζ'ir*: ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρ. Α.Γ. Κορσαρτιρίδου. (συν.)

ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσᾶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰσῆλθον ἀθορόβως εἰς τὴν παρακειμένην δενδροστοιχίαν. (Σελίς 325).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΝΗ

Ο ΜΑΓΟΣ

Ἡμέρα λαμπρά, μία τῶν μακρῶν ἐκείνων ἡμερῶν τοῦ Μαΐου διέχεε δαφιλή λάμ-

ψιν καὶ θάλπος ἐαρινὸν ἐπὶ τῶν Βερσαλλιδῶν.

Εἰς τὸν προθάλαμον, τὸν παρακείμενον εἰς τὰ βασιλικὰ δωμάτια, ἐφαίνετο περιερχόμενον πλῆθος αὐλικῶν, μὲ χρυσοποικίλους καὶ πολυτελεῖς ἐνδυμασίας, οἵτινες πάντες συνωμίλου, χωρὶς ν' ἀκούηται εὐκρινῶς ὁ ἦχος οὐδὲ μίας λέξεως. Ἡ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν παρέλασις ἐκείνη τῶν ὀμίλων πριγκίπων καὶ στραταρχῶν καὶ ἱεραρχῶν καὶ μεγιστάνων, ἐκνυμάτιζεν ὡς ποταμὸς βαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων

τοῦ ἡλίου, προὔξεναι δὲ τὴν φωτεινὴν ἀντανάκλασιν, τὴν τόσον ἐπίφοβον διὰ τὰ ὄμματα τῶν ἐπαρχιωτῶν, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν ὑποφέρωσιν.

Τὰ βλέμματα πάντων τῶν περιπατούντων ἐστρέφοντο τακτικῶς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς τὴν θύραν τοῦ βασιλικοῦ ἐνδικοιτημάτων, στεγανῶς κεκλεισμένην καὶ φρουρουμένην παρὰ τοῦ τελετάρχου καὶ τοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων κ. Ἄρλαι εἰσῆλθεν εἰς τὴν στοάν καὶ ἤρχισε

τούς χαιρέτισμούς και τὰς ὑποκλίσεις του.

Μετ' ὀλίγον εἰσήλθεν ὁ παλαιὸς ἡμῶν γνώριμος κ. Ρυβαντέλ φέρων λαμπρὸν ἐρυθρὸν ἱμάτιον, πλουσίως διὰ χρυσοῦ πεποιημένον, ἔνδυμα τῆς αὐλῆς, βαρεῖαν ἀποπνέον ὁσμὴν τῶν πρὸς διατήρησιν χρησιμοποιομένων μυρωδικῶν ἐν τῇ χειμερινῇ ἱματιοθήκῃ, ὅπου ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης τὸ εἶχεν ἀφήσει ἄθικτον ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ στρατηγὸς συννητήθησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἐχαιρέτισαν ἀλλήλους φιλικώτατα.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δύο ἦσαν τὰ πρῶτα θέματα ἐφ' ὧν περιστρέφοντο εἰσηγητικῶς πᾶσαι αἱ συνομιλίας, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ καιρὸς ἦσαν πολὺτιμα βοηθήματα εἰς πᾶσαν συνδιάλεξιν. Ἡμεῖς ἀπωλέσαμεν τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν.

— Πῶς ἔχει ὁ βασιλεὺς ; ἠρώτησεν ὁ Ρυβαντέλ· συγχωρήσατέ με ἂν σὰς ἐρωτῶ, Σεβασμιώτατε, διότι ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἐπ' ἀδεία.

— Ὁ βασιλεὺς ἔχει κάλλιστα, στρατηγέ. Τί ὥρατος καιρὸς !

— Πολὺ ζέσθη, Σεβασμιώτατε· θὰ ἔχωμεν πολλὰς ἀποπληξίας κατ' αὐτὸ τὸ θέρος. Ἐχομεν κανὲν νέον ;

— Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ μάγου, ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις συναντήσας τὸν πρίγκιπα τῆς Βανδώμης ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, ἐνῶ ὁ Ρυβαντέλ ἀναγκασθεὶς νὰ χαιρέτισῃ τὸν πρίγκιπα, ἀπέμεινεν εἰς τὸ μέσον τῆς τόσον ἐνδιαφερούσης ἐκείνης συνδιάλεξεως.

— Ὁ μάγος ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ποῖος μάγος ;

Καὶ ἀνεζήτηε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν περίξ του, ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ πλήθους ἐκείνου ὁ Ρυβαντέλ δὲν ἀνεγνώρισε πρόσωπα ἀρκετὰ φιλικὰ, ὥστε ν' ἀποτείνη πρὸς αὐτὰ ἐρωτήσεις. Αἰφνης ἠσθάνθη ὅτι τὸν ἐσταμάτησεν ὁ κ. Ριοτώρ. Τί καλὴ σύμπτωσις !

— Μπα ! ἀνέκραξεν· ἐδῶ εἶσαι, κόμη ;

— Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, μαρκήσιε· καὶ σὺ ; . .

— Πρὸ δέκα λεπτῶν μόλις . . . Τί νέα ἔχομεν ; Πρὸ ὀλίγου ὁ κύριος Ἀρλαί μού ὠμίλει . . .

— Περὶ τοῦ μάγου ἴσως ; . .

— Ἀκριβῶς . . . Τί πρᾶγμα λοιπὸν εἶνε αὐτός ;

— ὦ, φίλτατε μαρκήσιε, ἀπήντησεν ὁ Ριοτώρ, εἶνε πρᾶγμα ἀνήκουστον.

— Καλημέρα, Ριοτώρ, εἶπεν αἰφνης ὁ στρατάρχης Βουφλέρ διερχόμενος πλησίον τῶν· ἔγω κᾶτι νὰ σοῦ εἶπω.

Ὁ Ρυβαντέλ παρεμέρισεν ἀμέσως. Δυσχεραίνων κατὰ τοῦ στρατάρχου, ἀφῆκε τὸν μεθ' οὗ συνδιελέγετο, ἐφ' οὗ ἡ περιέργεια του ἐστήριζε τόσας πλουσίας ἐλπιδας.

— Ὅταν εἶνε κακός, ἰδιότροπος, ὡσὰν ἐμέ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν δὲν πρέπει νὰ εἶνε περιέργος. Εἰς ποῖον ν' ἀποταθῶ τῶρα διὰ νὰ μάθω τίς εἶνε αὐτός ὁ μάγος καὶ τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ συμβάν.

Ἰδὼν τὸν ὑπασπιστὴν τῆς ὑπηρεσίας

ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε κατὰ ποῖαν ὄραν θὰ ἐφαίνετο ὁ βασιλεὺς.

— Ἄγνωστον, κύριε μαρκήσιε, ἀπήντησεν ὁ ὑπασπιστής. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶνε μαζί με τὸν μάγον καὶ κανεὶς δὲν δύναται νὰ προῖδῃ πόσον θὰ διαρκέσῃ ἢ συνδιάλεξις των.

Δέκα νεωστὶ ἐλθόντες καὶ πλησίασαντες, ὅπως ζητήσωσιν ἐπίσης πληροφορίας παρὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ ἀπεμάκρυναν ἐκ νέου παρὰ τοῦ Ρυβαντέλ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, περὶ οὗ πᾶσα ἡ αὐλὴ ἠσχολεῖτο.

Αἰφνης ἐπίσκοπός τις, καινουργῆ φέρων ἐνδυμασίαν, μετὰ τὸν ἐπισκοπικὸν σταυρὸν ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἐφάνη. Ἦτο μικρόσωμος καὶ παχύς· ἐβάδιζεν ἀμυχανῶν, στενοχωρούμενος ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, ἐπτοημένος ἐκ τῆς τόσης περίξ του ἀποστιλβούσης πολυτελείας καὶ λαμπρῆς καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπτοημένος ἐκ τοῦ μεγαλείου τοῦ βαθμοῦ, ὅπερ ἔβλεπεν ἀναπαριστώμενον εἰς τὰ μεγάλα κάτοπτρα· τὰ δειλὰ βλέμματά του ἀπέφευγον τὰ βλέμματα τῆς ὁμηγύρεως, ἥτις βαθμηδὸν ἤρχισε νὰ τιμᾷ αὐτὸν διὰ προσοχῆς τόσῃ σοβαρᾶς, ὥστε κατέστη αὐτῆ φορτικῆ. Ὁ ἐπίσκοπος, ἀφοῦ ἀπεπειραθῆ πρὸς στιγμὴν ν' ἀντιστῆ, ὡπισθοχώρησεν ἀπέναντι τοῦ κινδύνου καὶ ἐστράφη διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Ὁ Ρυβαντέλ παρατήρησεν ὡς οἱ ἄλλοι τὸν τόσῃ ταπεινὸν ἐκεῖνον καὶ τόσον ἐπαρχιώτην τὸ ἦθος ἐπίσκοπον. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἴδῃ τὴν μορφήν τοῦ ἐπισκόπου, ἦν ἀπέκρυπτε τὸ πλῆθος τῶν περιπατούντων, καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ ἐπίσκοπος κατόπιν εἶχε κρύψει προσκολλῶν σχεδὸν αὐτὴν εἰς τὰ ὑαλῖα τοῦ παραθύρου.

Ὅτε εἶδε τοὺς πάντας σταματώντας διὰ νὰ παρατηρήσωσι τὰ νῶτα τοῦ ἐπισκόπου, εἶτα συνομιλοῦντας, κατόπιν τείνοντας τὸ οὖς, ὅτε τοὺς εἶδε μεταβαίνοντας καθ' ὀμίλους, ὅπως ζητήτωσι πληροφορίας παρὰ τοῦ κ. Ἀρλαί ὡς ἀντιπροσώπου τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας :

— Τοῦλάχιστον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ρυβαντέλ, ἂν δὲν ἔμαθα ἀκόμη τὴν ἱστορίαν τοῦ μάγου, θὰ μάθω ἴσως τὴν τοῦ ἐπισκόπου, περὶ οὗ ὅλοι ἀσχολοῦνται, ἐνῶ αὐτὸς περιούρηνός φαίνεται ἀσχολούμενος.

Καὶ εἰσέδυσεν εἰς ἕνα ὄμιλον περιστοιχίζοντα τὸν κ. Ἀρλαί ἀκρωμένος μετὰ προσοχῆς.

— Κύριοι, ἔλεγεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, δὲν γνωρίζω τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὑμᾶς περὶ τοῦ νέου ἐπισκόπου· δὲν γνωρίζω ἄλλο εἰμὴ ὅτι εἶνε ἀνὴρ εὐσεβέστατος καὶ ταμεῖον πάσης σοφίας, τὸν διορισμὸν του δὲ ἐνήργησεν ἡ κυρία Μαιντενὼν μεθ' ἧς συνδέεται διὰ παλαιᾶς καὶ εὐλικρινεστάτης φιλίας.

— Διδάσκει ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ; ἠρώτησεν ὁ νέος Βουρδαλού.

— ὦ, κύριε ! ὡς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὡς λέγουν.

— Καὶ συγγράφει ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Βοσσοπέτος.

— Ὡς ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος, ὡς διατείνονται.

— Τότε λοιπὸν εἶνε θησαυρός ! Ποῦ τὸν ἀνεκάλυψαν ; ἠρώτησεν ὁ ἐπίσκοπος Μελδῶν, καταμετρήσας δι' ἐνὸς ἀετίου βλέμματός του τὸν ταπεινὸν ἱεράρχην, τὸν πλανῶντα τὸ πρόσωπον περὶ τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου, ὡς χρυσαλλίς ἐπτοημένη προσπαθοῦσα νὰ δραπετεύσῃ.

— Ἡ κυρία Μαιντενὼν γινώσκει πάντοτε ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀληθῆ ἀξίαν, ἀπήντησε μετ' ἐμφάσεως ὁ κύριος Ἀρλαί.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ ἔξοχος αὐτός ἐπίσκοπος ; ἠρώτησεν ὁ Βοσσοπέτος.

— Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἰξεύρω καλὰ-καλὰ· δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲ τὰ ὀνόματα· τὸ ὄνομά του νομίζω λήγει εἰς *ικ* . . . ὄχι, εἰς *ικας* . . . Τουρπίνος Τωπίνος . . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐπίσκοπος, ὅστις ἦτο τὸ ἀντικείμενον τόσων σχολίων, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, κουρασθεὶς ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ὁ δὲ Ρυβαντέλ βλέπων τὸ ἡμέρον καὶ ροδινὸν πρόσωπόν του, τὸ τόσον ἄθρον καὶ πνευματῶδες ἐνταυτῷ, ἀνέκραξεν :

— Ὁ Ἰασπίνος ! . . ὁ φίλος μας Ἰασπίνος ! . .

— Ἄ, ναί ! εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος στρεφόμενος· ἔχετε δίκαιον, ἡπατώμην· δὲν λέγεταί Τωπίνος, ἀλλὰ Ἰασπίνος.

Ὁ Ρυβαντέλ εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ διασχίζων στιβαρῶς τὸ ρεῦμα τῶν χρυσοποικιλτῶν ἱματιῶν, ἔφθασε δὲ πλησίον τοῦ παραθύρου μετὰ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς πρὸς τὸν Ἰασπίνον, ὅστις μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας ἐρρίφθη εἰς αὐτάς, ὥστε τὰ τρίγαπτα καὶ αἱ πτυχαὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ἐνδυμασίας του ἐνεπλάκησαν εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους καὶ τὴν στολὴν τοῦ στρατηγοῦ· μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου ἐδέησε νὰ ἀπαλλαχθῶσι μετὰ τὸν ἐναγκαλισμὸν.

— Πῶς, πῶς ! . . ἔγεινες λοιπὸν ἐπίσκοπος, ἀξιότιμε φίλε μου ; εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὡς βλέπεις ! . . ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος μετὰ θλιβεροῦ ὕφους ὡς νὰ τοῦ ἔλεγεν : Εἶσαι ἀσθενής !

Ὁ Ρυβαντέλ ἐξέλαβε τὴν μελαγχολίαν του ὡς μετριοφροσύνην, πᾶν δὲ ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει πρὸ ὀλίγου περὶ τῆς ἀξίας τοῦ νέου ἐπισκόπου ἔβλεπεν ἐπικυρούμενον ἐκ τῆς τόσης ταπεινοφροσύνης.

Διὸ προσέβλεψε μετὰ σεβασμοῦ σχεδὸν ἐκεῖνον, πρὸς δὲν πρὸ ὀλίγου χρόνου προσεφέρετο οικειότατα.

— Εἰξεύρετε, εἶπεν, ὅτι ἐδῶ γίνεται μέγας λόγος περὶ τῆς σεβασμιότητός σας ; κυττάξετε πῶς σὰς βλέπουν ὅλοι· κανένα ἄλλον δὲν κυττάζουν τόσον.

— Τὸ βλέπω ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπίνος, καὶ δὲν εἶνε ἐνοχλητικώτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ σὲ κυττάζουν τόσον ἀπλήστως· πῶς νὰ μὴ ἀνακαλύψουν τὴν ἀναξιοτήτά μου τόσα βλέμματα ἐξησκημένα, πονηρὰ ; . .

— Καθὼς βλέπω, εἴθε πολὺ μετριοφρων· ἡ κυρία Μαιντενὼν εἰξεύρει τί κάμνει, νὰ εἴθε βέβαιος !

— Νομίζετε ; εἶπε δειλῶς ὁ ἐπίσκοπος ;

— Μὰ τὸν Χριστὸν!.. συγγνώμην, Σε-
βασμιώτατε.

— Ὡ, σὲ παρακαλῶ! εἶπεν ὁ Ἰασπί-
νος μετ' εἰλικρινοῦς λύπης, μὴ μὲ ἀπο-
καλῆτε Σεβασμιώτατον, μοῦ πειράζει τὰ
νεῦρα... Παράδοξον πᾶσχα... ἔζησα
πεντήκοντα ὀκτὼ ἔτη χωρὶς νὰ καταλάβω
ἂν ἔχω νεῦρα, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ
ἀτυχοῦς αὐτοῦ προβιθασμοῦ μου πάσχω
ἐξ αὐτῶν ἀληθῆς μαρτύριον.

— Ἄλλ' ἀφοῦ πάσχετε τόσον, εἶπεν ὁ
Ρυβαντέλ μετὰ φιλικῆς εἰρωνείας, διατί
ν' ἀφήσετε νὰ σᾶς προβιθάσουν;

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, ὁ προ-
βιθασμὸς αὐτὸς τόσῳ πολὺ δυσηρέσκει
τὸν Λουβοᾶ, ὥστε δὲν ἠδυνάμην ν' ἀρνη-
θῶ αὐτὴν τὴν ἱκανοποίησιν εἰς τὴν κυ-
ρίαν Μαιντενών.

Ὁ Ρυβαντέλ ἤρχισε νὰ γελᾷ θορυβῶ-
δῶς, λαμβάνων δὲ τὸν βραχίονα τοῦ ἐπι-
σκόπου, ἔφερον αὐτὸν νὰ περιπατήσωσιν
ὁμοῦ εἰς τὴν μεγάλην στοάν, ὡς ἐπιδέ-
ξιος ὀλισθοδρόμος, ὀδηγῶν πρωτόπειρον
καὶ κατευθύνων δι' ἐπικινδύνου ἰσορρο-
πίας τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα εἰς τὴν
πυργοδρομίαν.

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνετο μεγάλην ἔπαρ-
σιν διὰ τὴν προσοχὴν ὅλου ἐκείνου τοῦ
πλήθους, ἣν ἐφείλκεν ἀπολαύων μόνος
τῆς οἰκειότητος τοῦ ἱεράρχου ἐκείνου, ὃν
ἀπεκάλουν φοῖνικα ἀρετῆς, ταμεῖον πά-
σης σοφίας, θαῦμα θαυμάτων, συγγρά-
φοντα ὡς τὸν Ἅγιον Αὐγουστίνον, κηρῦ-
σοντα ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς τὸν Ἅγιον
Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. Εἰς τὴν ἱκα-
νοποίησιν δὲ ταύτην τῆς ὑπερφηφείας
του συνηνοῦτο καὶ τις ἐντροφῆσις, διότι
τοσοῦτον φιλικῶς ἐδεξιοῦτο αὐτὸν ὁ πα-
λαιὸς καὶ εἰλικρινέστατος φίλος τῆς κυ-
ρίας Μαιντενών.

— Καὶ εἰς ποῖαν ἐπισκοπὴν σὲ διῶρι-
σαν, φίλτατε ἱεράρχα; ἠρώτησεν αὐτόν.
Εἰς καμμίαν κειμένην πλησίον τῆς Αὐλῆς;

— Ὅχι, ἀπεναντίας πολὺ μακράν.

— Καὶ εἰς αὐτὸ ὑποθέτω ἠμπόδισε πάλιν
ἡ μετριοφροσύνη σας; ἀλλὰ τούλάχιστον
ἡ αὐταπαρνησία σας δὲν θὰ ἐξωθήσῃ
μέχρι τοῦ νὰ διαμένετε καὶ ἐν αὐτῇ; Εἰ-
πέτε μου τὴν ἐπαρχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κεῖ-
ται ἡ ἐπισκοπὴ σας.

— Κεῖται εἰς τὸ μέρος ὅπου... εἰξεύ-
ρετε τὴν πόλιν, ἣτις ἐπολιορκήθη ἐπὶ το-
σοῦτον μακρὸν διάστημα;

— Παρὰ τίνων;

— Παρὰ τῶν Ἑλλήνων.

— Πῶς! παρὰ τῶν Ἑλλήνων; ἀνέκρα-
ξεν ὁ Ρυβαντέλ ἔκθαμβος.

— Αἶ, Θεέ μου, δὲν μαντεύετε; Ὑπάρ-
χει καὶ ποίημα περὶ αὐτοῦ. Ἡ πολιορκία
διήρκεσε δέκα ἔτη. Τὸ ποίημα καλεῖται
Ἰλιάς.

— Ἄλλην πολιορκίαν δὲν γνωρίζω δι-
αρκέσασαν δέκα ἔτη καὶ ὑμνηθεῖσαν παρὰ
τοῦ Ὁμήρου εἰμὴ τὴν τῆς Τροίας.

— Ἐμαντεύσατε.

— Εἰσθε ἐπίσκοπος τῆς Τροίας ἐν Καμ-
πανίᾳ.

— Ὅχι, ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

— Ἄλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν ὁ Ρυ-

βαντέλ, πρὸ τρισχιλίων καὶ πεντακοσίων
ἔτων ὁ ἀτίθασσος Ἀγαμέμνων κατέρριψε
τὰ τεῖχη τῆς ἐπισκοπῆς σας καὶ αὐτὴ δὲν
ὑπάρχει πλέον.

— Ἐπίτηδες ἢ κυρία Μαιντενών με
διῶρισεν ἐκεῖ διὰ νὰ μένω ἐδῶ.

— Ἐννοῶ αὐτὴν τὴν λεπτότητα, εἶπεν
ὁ Ρυβαντέλ, εἰσθε ἀπολύτως ὁ ἐπίσκοπος
τῆς Αὐλῆς; θαυμάσια! Λοιπὸν, φίλε μου,
σᾶς συχαίρω ἑκάματε τὴν τύχην σας καὶ
εἶμαι καταγοητευμένος διὰ τοῦτο. Δύνα-
σθε νὰ γείνετε πνευματικὸς τοῦ βασιλέως,
τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ ζοφερός ἐκεῖνος Ἰη-
ησοῦίτης Λασαίζ... Ἀληθινά!.. ὑμεῖς δὲν
εἰσθε Ἰησοῦίτης;

— Ὅχι, καθόσον γνωρίζω, εἶπε μετρι-
οφρόνως ὁ Ἰασπίνος.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ με προστατεύετε
ὀλίγον, αἶ; ἐπανέλαβεν ὁ Ρυβαντέλ γε-
λῶν ἔχω τέκνα καὶ δὲν εἰξεύρω διατί νὰ
μὴ προσπαθῆσω ὅπως τὰ ἀποκαταστήσω.
Ὁ κύριος Λουβοᾶ καταστρέφει τὸν βασι-
λέα χάριν τῶν προστατευομένων του ἄλ-
λωως τε νὰ προστατευῆται τις παρ' ἀνθρώ-
που...

— Τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἐπροστάτευσεν,
εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, αὐτὸ εἶνε καθῆκον.

— Εἰσθε τῷ ὄντι θαυμαστός! ἀνέκρα-
ξεν ὁ μαρκήσιος ὅθι ἐνεργήσετε ἐδῶ ἄλ-
ληθῆ ἐπανάστασιν. Ἄλλ' ἄς συνομιλή-
σωμεν ὀλίγον καὶ περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ Λα-
θερνῆ. Πῶς δὲν εἶνε αὐτὸς ἐδῶ, ἀφοῦ
βλέπω ὅλον τὸν κόσμον; Ἐξακολουθεῖ νὰ
εἶνε πάντοτε τὸ εἶδωλον, ὁ ἦρωας... Ὅθι
τὸν νυμφεύσωμεν γρήγορα;

— Ὁ κύριος Λαθερνῆ ὑπῆγεν εἰς ἐκδρο-
μὴν ἀνὰ τὰ περίχωρα πρὸς ἀναψυχὴν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ ὅστις ἔκρινεν
ἀπρεπὲς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον ἐρωτῶν,
διὸ ἀλλάζων εὐθὺς θέμα συνομιλίας:

— Καὶ τώρα ἂν ἀγαπᾶτε, φίλτατε ἐ-
πίσκοπε, εἶπεν, ἄς συνομιλήσωμεν ὀλίγον
τι καὶ περὶ τοῦ μάγου. Θὰ εἰξεύρετε
βέβαια τὴν ἱστορίαν του καὶ θὰ μοῦ τὴν
διηγηθῆτε. Εἶμαι πολὺ ἀνυπόμονος νὰ
τὴν μάθω.

— Ἐκεῖ μέσα εἶνε! εἶπε μυστηριωδῶς
ὁ Ἰασπίνος δεικνύων πρὸς τὸν στρατηγὸν
τὴν θύραν τῶν βασιλικῶν δωματίων

— Ἐκεῖ;.. μετὰ τὸν βασιλέα;

— Εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

— Καὶ τί ζητεῖ ὁ μάγος μετὰ τὸν βασι-
λέα; Τῇ ἀληθείᾳ ἐξίσταμαι.

— Μάθετε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ συμ-
μερίζεται τὴν ἐκπληξίν σας.

— Καὶ τί εἶν' αὐτὸς ὁ μάγος;

— Πεταλωτής.

— Ἀποῦ ποῦ;

— Ἀπὸ τῆς Προβηγκίαν.

— Μήπως ὁ βασιλεὺς ἔχει νὰ πεταλώσῃ
ἵππους ἀτιθάσσους;

— Ἐνδεχόμενον ὅπως δῆποτε ὅμως ὁ
μάγος εἶνε ἀπὸ χώραν ὅπου γνωρίζουν νὰ
μαντεύουν τὰ μέλλοντα καὶ μάρτυς ὁ συμ-
πατριώτης του Νοστράδαμος.

— Πολὺ μ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ ἱστορία,
εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Λοιπὸν ἄς στηριχθῶμεν, ἂν εὐαρε-
στησθε εἰς αὐτὸν τὸν τοῖχον ὅθι μᾶς βλέ-

πουν ὀλιγώτερον καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀκούουν
διόλου.

— Σᾶς ἀκούω.

— Ὁ μάγος λοιπὸν προέρχεται ἐκ Σα-
λῶν τῆς Προβηγκίας. Εἶδον εἰς τὸν μυχὸν
ἐνὸς δάσους κειμένον πλησίον τῆς γενε-
θλίου του πόλεως μίαν σκιὰν λευκὴν, ξαν-
θὴν, φωτεινὴν, φέρουσαν μανδύαν βασιλι-
κὴν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἣτις τὸν προσεκάλει.

— Ὡ, ὦ! Καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν;

— Βέβαια, ἡ δὲ σκιὰ τοῦ εἶπεν: «Εἶ-
μαι ἡ ἀποθανοῦσα βασίλισσα, σύζυγος
τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Λουδοβί-
κου ΙΔ'».

— Μὰ τὸν Θεόν!.. Εἶνε ὀλίγον πιστευ-
τὸν ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα βασίλισσα ἐξέλεξεν
ὡς τόπον τῆς ἐμφανισέως τῆς τὸν μυχὸν
ἐνὸς δάσους εἰς χώραν ὅπου δὲν ὑπάρχουσι
δάση.

— Ἀκούσατε ἀκόμη, κύριε. Τὸ φᾶσμα
εἶδεν ἴσως ὅτι ὁ πεταλωτής ἐσκίετο
ὅπως ὑμεῖς, διότι προσέθηκεν: «Θὰ σοῦ
εἶπω κάτι, τὸ ὁποῖον θ' ἀποδείξῃ ὅχι μόνον
εἰς σέ, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βασι-
λέα ὅτι εἶμαι πράγματι ἡ Μαρία Θηρε-
σία. Μάθε ἐν μουσικόν, τὸ ὁποῖον μόνον
ὁ βασιλεὺς καὶ ἐγὼ γινώσκομεν...» Καὶ
μετὰ τοῦτο τὸ φᾶσμα διηγήθη τὸ μουστι-
κὸν αὐτὸ μετὰ πολλὰς λεπτομερείας.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμον! εἶπεν ὁ Ρυ-
βαντέλ. Ὅθι ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρον, τῇ ἀλη-
θείᾳ, πολὺ περιέργων διὰ τὸν βασιλέα νὰ
μάθῃ παρὰ τοῦ πεταλωτοῦ αὐτοῦ πᾶσχα,
τὸ ὁποῖον ἐγίνωσκεν ἤδη! ὡς πρὸς τὴν
σκιὰν δέ, ἦτο σωστὸν νὰ διηγηθῆ εἰς αὐ-
τὸν τὸν χυδαῖον τὰ ἀπόκρυφα τῶν Αὐτῶν
Μεγαλειότητων; Ἄν ἦμην ἐγὼ ὁ πετα-
λωτής, δὲν θὰ διήνησον βεβαίως διακοσίας
ἐξήκοντα λεύγας διὰ νὰ ἔλθω νὰ ἐνοχλήσω
τὸν βασιλέα εἰς τὸ γεῦμά του εἶνε πολὺ
ἐλεεινὴ ἐπιχείρησις.

— Καὶ σᾶς βλέπω, ὅπως ὅλος οἱ αὐ-
λικοί, ἀμφιβάλλετε.

— Φίλτατέ μου ἐπίσκοπε, πᾶν ἀνωφε-
λὲς πᾶσχα δὲν δύναται νὰ προέρχεται
ἐκ Θεοῦ.

— Καὶ ποῖος σᾶς λέγει ὅτι εἶνε ἀνω-
φελές;... Ἀναμείνατε τὸ τέλος. Εἰξεύ-
ρετε τάχα, ἂν χάρις εἰς τὴν εἰσαγωγήν
αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, ἣν ἐπέτυχε διὰ
τῆς θαυμαστῆς παρεμβάσεως τῆς ἀπο-
θνήσκουσας βασιλίσσης, ὁ περὶ οὗ πρόκει-
ται πεταλωτής δὲν κατορθώσῃ νὰ πείσῃ
τὸν βασιλέα περὶ τινος ὠφελίμου ἀλη-
θείας, νὰ ὑπαγορεύσῃ αὐτῷ ἔμφρονά τινα
συμβουλήν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προέρχον-
ται ἀπὸ τοῦ κόσμου τοῦ κειμένου πέραν
τοῦ ἐφημέρου καὶ τοῦ;

— Πολὺ κατὰ ἀκούσατε λοιπὸν καὶ
ἐμέ, φίλτατε ἐπίσκοπε δὲν εἶμαι πετα-
λωτής ἐγὼ, οὐδὲ συμπατριώτης τοῦ Νο-
στράδαμου, ἀλλὰ σᾶς βεβαίως ὅτι χωρὶς
νὰ συναντήσω τὴν ἀποθανοῦσαν βασίλισ-
σαν εἰς τὸν μυχὸν δάσους, θὰ ἔλεγον εἰς
τὸν βασιλέα δύο σοβαρὰ πράγματα, ἂν
μοῦ παρεχάριεν πρὸς ἀκρόασιν τὸ ἐν λε-
πτὸν μόνον ἐκ τῶν εἰκοσιπέντε, αἵτινα πα-
ρεχώρησεν εἰς τὸν ἐκ Προβηγκίας μάγον
αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχω ἀπόκρυφα διὰ

σας, ἰδοὺ τὰ δύο πράγματα, τὰ ὅποια θὰ ἔλεγον πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα: Συνομολογήσατε εἰρήνην, Μεγαλειότατε, καὶ ἀποπέμψατε ἢ τὸν κύριον Λουβοᾶ ἢ τὴν κυρίαν Μαιντενῶν.

— Ἄλλ' ἰδοὺ ἀκριβῶς τὸ ζήτημα, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος· ποῖον ἐκ τῶν δύο πρέπει ν' ἀποπέμψῃ;

— Ἄ! ὡς πρὸ τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ σφόδρα ἀμηχανῶν, ἀπόκειται εἰς τὸν βασιλέα νὰ ἐκλέξῃ.

— Καὶ πῶς εἰξεύρετε ὅτι, κατ' αὐτὴν ἰσως τὴν στιγμήν ὁ ἐκ Σαλῶν πεταλωτῆς δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν βασιλέα ἐκλογὴν ἐτοιμὴν ἤδη ἐκ μέρους τῆς ἀποθανούσης βασιλίσσης Μαρίας Θηρεσίας.

— Μπᾶ, διάβολε!... τότε ἐννοῶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ αἰσθάνεται ἡ αὐτὴ διὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην!.. ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ· ὁ μάγος λοιπὸν φέρει τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ ἀπασχολούντος ὅλους ἡμᾶς.

Εἶτα κύπτων πρὸς τὸ ὠτίον τοῦ Ἰασπίνου:

— Εἰξεύρετε σεῖς, ἠρώτησε πονηρῶς, ὅστις χαίρεσθε τόσῃ εὐνοίᾳ ἐν τῇ αὐτῇ, ποῖος ἐκ τῶν δύο, ὁ κύριος Λουβοᾶ ἢ ἡ κυρία Μαιντενῶν συνεβούλευσε τὴν ἀποθανούσαν βασιλίσσαν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν πεταλωτῆν;

Ὁ Ἰασπίνος μὲ λεπτὸν μειδίαμα ἀπήντησεν:

— Ὅσοι καὶ ἂν ἐρωτήσετε, μαρκήσιε, δὲν θὰ τὸ μάθετε.

— Ὁ ἀναμείνω λοιπὸν διὰ νὰ κρίνω, φίλτατέ μου ἐπίσκοπε, τοὺς πρώτους λόγους, οὓς ὁ βασιλεὺς θ' ἀπευθύνῃ εἴτε πρὸς τὴν μαρκησίαν, εἴτε πρὸς τὸν ὑπουργὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μάγου. Ἐν τούτῳ ὁμῶς, προσέθηκε δυσθύμως ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἐπανερχόμενος εἰς τὰς μεμψιμοίρους αὐτοῦ διαθέσεις, δὲν εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ εὐρίσκηται τις περιπεπλεγμένους εἰς τοιαύτας ραδιουργίας.

Ἐνῶ καταπονεῖται διὰ τοιούτων ἀγυρτιῶν τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως, ἡ Μεγαλειότης του δὲν φροντίζει περὶ τῶν υποθέσεων του, οὐδὲ περὶ τῶν ὑπηρετούντων αὐτόν, μᾶς λησμονοῦν ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους, οἵτινες διατριβομεν εἰς τὰ στρατόπεδα. Ἡ μικρὰ κωμῆδιὰ τοῦ μάγου θὰ ἔχῃ λύσιν ἐπωφελεῖ διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τῶν δύο μεγάλων γοήτων, τῶν ὁποίων αὐτὸς εἶνε ὄργανον· ἀλλ' ἐγὼ τί εἶμαι; Νευρόσπαστον λησμονημένον, τετριμμένον, τὸ ὁποῖον κάμνουν νὰ κινῆται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης μὲ ἄλλα ὁμοῦ πολλὰ νευρόσπαστα, χάριν τοῦ ἀριθμοῦ. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! νὰ εἶνε κανεὶς νευρόσπαστον τοῦ κυρίου Λουβοᾶ!.. τί τέχνη!

— Σιωπή!.. εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· μὴ ὁμιλῆτε τόσῃ δυνατὰ ἰδοὺ αὐτὸς.

Τῷ ὄντι, ὁ Λουβοᾶ ἐπεφάνη εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ προθαλάμου, παρακολουθούμενος ὑπὸ γραμματέων, ὑπαλλήλων, ἀξιωματικῶν. Ἐδίδε διαταγὰς βαδίζων καὶ ἐχαιρέτιζε τοὺς μὲν ἢ παρήρχετο χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ τοὺς ἄλλους. Δὲν ἔπραττεν ὁμῶς

τοῦτο ἐξ ἀλαζονείας· φροντὶς διαρκῆς καὶ ἀλγεινὴ κατέχευε τὸ πνεῦμά του, διαρκῶς ἀπασχολημένον εἰς τὰς υποθέσεις. Διέτασεν, ἐπήγει, ἔψεγεν, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπεν.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του, διέσχισεν ὅλον τὸ μῆκος τοῦ προθαλάμου, ἐνῶ αἱ κεφαλαὶ τῶν περιγίπων καὶ τῶν μεγιστάνων ἔκλινον κατὰ τὴν διάβασίν του καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς θύρας τοῦ βασιλικοῦ σπουδαστηρίου.

Ἡ θύρα αὕτη ἠνοίγετο συνήθως ἅμα τῇ προσεγγίσει του, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπέμεινε κεκλεισμένη. Ὁ Λουβοᾶ δὲν παρετήρησε τοῦτο εἰμὴ ὅτε τὸ πρόσωπον εὐρέθη ἐγγύτατα τοῦ ἐπιχρύσου ξύλου τῆς θύρας.

Ὁ ὑπουργὸς ἐγείρων τὴν κεφαλὴν ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν τελετάρχην· ἀλλ' ἰδὼν τὸν ὑπασπιστὴν τῆς ὑπηρεσίας, ὑφιστάμενον καὶ ὑποκειμένου ἰδιαζόντως εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἀπετάθη πρὸς αὐτόν.

— Διατί δὲν ἠνοίχθη ἡ θύρα; ἠρώτησεν.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εὐρίσκηται μέσα μὲ κάποιον, Ἐξοχώτατε.

— Πῶς! αὐτὸς ὁ περίφημος μάγος ἀκόμη δὲν ἐξῆλθεν; ἐψιθύρισε ὁ Λουβοᾶ ἐρυθριῶν ἐκ τῆς αἰσχύνης, διότι συνηθάνετο πόσῃ χαίρεκακον εὐχαρίστησιν ἠθελε προξενῆσαι ἢ πρὸ τῆς θύρας ἀποτυχία του εἰς τοὺς παρεστώτας ἐχθρούς του. Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὸ πλῆθος, ὅπερ δὲν ἐμειδία πλέον ἅμα ἐστράφη:

— Ὁ πεταλωτῆς αὐτός, εἶπεν, ἔχει προνόμια, τὰ ὅποια οὐδ' αὐτοὶ οἱ στρατάρχη τῆς Γαλλίας ἔχουν.

(Ὁ Λουβοᾶ ἔπαιζε μὲ τὰς λέξεις, διότι ἡ λέξις *maréchal* σημαίνει καὶ τὸν πεταλωτῆν καὶ τὸν στρατάρχην.)

Τινὲς τῶν αὐλικῶν ἔσπευσαν νὰ γελάσωσιν.

— Ἰδοὺ ὁποῦ ὁ κύριος Λουβοᾶ σφετερίζεται τὰς ἀστείότητάς μου! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Ἰασπίνον.

Ὁ ὑπουργὸς ἀναγκασθεὶς νὰ περιμένην περιεστοιχίσθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ πλῆθους αὐλικῶν, ἐπιζητούντων παντοιοτρόπως ν' ἀποσπᾶσσι παρ' αὐτοῦ μίαν λέξιν, ἐν μειδίαμα. Ἄλλ' ἐνῶ πάντες ἠσχολοῦντο περὶ τοῦ Λουβοᾶ, ὁ Λουβοᾶ ἐσκέπτετο μόνον περὶ τῆς κεκλεισμένης ἐκείνης θύρας.

Αἴφνης αὕτη ἠνεώχθη καὶ μία φωνὴ ἀνέκραξεν:

— Ὁ βασιλεὺς!

Καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', οὕτως προηγέτο εἰς λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων ὀδηγῶν ἄνδρα, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένον διὰ φορεμάτων ἐκ φαιοῦ ἐριούχου, προσηλθόντα ἐφ' ὅλου ἐκείνου τοῦ ἀπαστραπτοντος πλῆθους βλέμματα ἀπτότητα, ὡς νὰ ἦσαν συνειθισμένοι οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰς μᾶλλον ἀποθαμβούσας ὀπτασίας.

Ἦτο ὁ ἐκ Σαλῶν μάγος. Ὁ βασιλεὺς ἐσταμάτησεν εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας καὶ εἶπε μετὰ καλοκαγαθίας πρὸς τὸν πεταλωτῆν:

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου. Ὑπαγε ἡσυχῶς εἰς τὴν κατοικίαν σου. Εὐχαριστῶ.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν λοχαγὸν τῶν σωματοφυλάκων:

— Νὰ φροντίσουν περὶ τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Διέταξα νὰ τοῦ δοθῇ ἐν ποσὸν ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου μου θησαυροφυλακίου.

Καὶ ἐνῶ ἐλάλει ὁ βασιλεὺς μετ' ἐπιδειξέως, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν Λουβοᾶ, ἂν καὶ οὗτος εἶχε πλησιάσει μετὰ τοῦ χαρτοφυλακίου του.

Ὁ Λουβοᾶ πεισσωμένος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ βίαιον κίνημα, ἐξ ἐκείνων, εἰς ἃ συνήθως ἀφίετο ἡ δυσθυμία του.

— Πάρα πολλὰ εἶνε αὐταὶ αἱ περιποιήσεις εἰς ἕνα παράφρον! ἐψιθύρισε.

Ὁ βασιλεὺς ἤκουσε καὶ στρεφόμενος μὲ αὐστηρὸν ἦθος:

— Κύριε, εἶπεν, ἂν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἦτο παράφρων, δὲν θὰ συνωμίλων μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντήχησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς ὁμηγύρεως μέχρι τῆς ἀκρας τοῦ προθαλάμου.

Ὁ Λουβοᾶ ὠχρίασε καὶ οἱ δάκτυλοί του συνεσπάσθησαν ὑπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Ἐρχεσθε διὰ νὰ ἐργασθῶμεν, κύριε Λουβοᾶ, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς μὲ παγερὸν ἦθος. Θὰ ἐργασθῶ εἰς Σαιν-Σύρ. Πηγαίνετε ἐκεῖ νὰ μὲ περιμένετε.

Ὁ ὑπουργὸς προσέκλινε καὶ ἀπῆλθεν, ἐνῶ ἡ λύσσα κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του.

Τότε ὁ βασιλεὺς διήλθε βραδέως βαίνων διὰ τοῦ προθαλάμου, ἀπηύθυνε χαριέν μειδίαμα πρὸς τὸν Ἰασπίνον καὶ ἐχαιρέτιζε κατὰ τὴν διάβασίν του μὲ τόσῃ προσήνεια, ὅσην εἶχε δεῖξει ψυχρότητα πρὸς τὸν Λουβοᾶ.

Ἀφοῦ ἐγένετο ἀφαντος κατελθὼν τὴν μεγάλην κλίμακα, πᾶσα ἡ ὁμηγύρις ἀπεσύρθη, ἕκαστος δὲ ἐσχολίαζε κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ προαίρεσιν τὸ εὐχαριστῶ, ὅπερ ἀπέτεινε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης πρὸς τὸν προβηγκιανὸν μάγον.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος πρὸς τὸν Ρυβαντέλ, σεῖς, ὅστις ἀναμένετε ν' ἀκούσετε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ βασιλέως διὰ νὰ κρίνετε ὡς πρὸς τὸ διάβημα τοῦ μάγου, τί φρονεῖτε;

— Φρονῶ, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ, ὅτι ἂν ὁ κύριος Λουβοᾶ ἐπλήρωσε τὸν μάγον διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ συμφέροντά του ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ πεταλωτῆς ἐκλεψε τὰ χρήματα τοῦ κυρίου Λουβοᾶ. Φρονῶ ἐπὶ πλέον, ὅτι ἦτο ὅπως περιττὸν δι' ἐμὲ νὰ περιβληθῶ τὸ αὐλικὸν μου ἔνδυμα καὶ νὰ ἔλθω εἰς Βερσαλλίας. Οὐδὲ κἂν μ' ἐκύτταξεν ὁ βασιλεὺς. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἂν ἐφοροῦσα καὶ ἐγὼ ράσα, θὰ μοῦ ἔκαμνε γλυκὰ μάτια!...

ΝΘ'

ΔΥΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΙ ΕΝ ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ

Διὰ δευτέραν φορὰν ὁ Ρυβαντέλ συνησθάνθη, ὅτι δυσηρέστησε τὸν ἀγαθὸν Ἰασπίνον.

— "Ω, συγγνώμη! ανέκραξεν, ἔσφαλα. Τὸ ράσον σας καλύπτει ἓνα ἐξαιρετικὸν ἀνθρώπον· τὸ δὲ κόκκινον ἔνδυμά μου, ὅσον χυροσκένητον καὶ ἂν εἶνε, δὲν καλύπτει καμμίαν μεγάλην ἀξίαν. Συγγνώμη!

Ὁ Ἰασπίνος ἠρέσθη νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτι δὲν εἶχε προσβληθῆ. Εἶτα ἐχαίρεισε τὸν μαρκήσιον, ὅπως ἐξέληθ' τοῦ προθαλάμου, ὅπου εἶχον ἀπομείνει οἱ δύο σχεδὸν μόνοι.

— Φεύγετε; ἠρώτησεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Ναί, κύριε! πηγαίνω εἰς Σαῖν-Σύρ.

— Ὅπως καὶ ὁ βασιλεὺς! . . . "Ω, τί εὐνοοῦμενος γίνεσθε! Ἐγὼ ἐπιστρέφω κατηφής. Ἀσπάσθητε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον Λαβερνή.

Καὶ ὁ στρατηγὸς κατέπνιξε στεναγμόν, ὅστις συνεκίνησε τὸν Ἰασπίνον.

— Δὲν εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ, νὰ ἔρχεται τις εἰς Βερσαλλίας διὰ νὰ παρευρίσκηται εἰς τὴν Αὐλὴν, στερούμενος πάντων, γευματίζων μόνος, ἢ περιῖπου μόνος, περιπατῶν μόνος, ἐπιβαρύνων τοὺς φίλους του, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔχει τοιούτους, ἐνφ' ἡδύνατο νὰ ζήσῃ ἀνέτως εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ὁμοῦ μὲ τὴν οἰκογένειάν του.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς ἐξέφερε νέον στεναγμόν, ὁ δὲ Ἰασπίνος διὰ νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν ἀπήντησεν:

— Μὴ φθονῆτε τὴν τύχην· δὲν πηγαίνω εἰς Σαῖν-Σύρ διὰ νὰ διασκεδάσω. Ἡ Γοθολία δὲν εἶνε διασκεδάσις.

— Τί εἶνε αὕτη ἡ Γοθολία; ἠρώτησεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Μία νέα ἱερὰ τραγωδία τοῦ κυρίου Ρακίνα.

— Ὅπως ἡ Ἑσθήρ;

— Πλέον ἐκτεταμένη.

— Αὐτὸ εἶνε μεγάλη τιμὴ, ὅπου σὰς κἀνουν, φίλτατέ μου ἐπίσκοπε. Πῶς! σὰς προσεκάλεσαν εἰς τὴν παράστασιν;

— "Ὅχι" εἰς τὰ γυμνάσια μόνον. Ἡ κυρία Μαιντενών, βλέπουσα τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἑσθήρ, παρεκάλεσε τὸν κύριον Ρακίνα, νὰ γράψῃ νέαν τραγωδίαν διὰ τὰς δεσποινίδας, καὶ ὁ ταλαίπωρος συγγραφεὺς ἴδρωσεν αἷμα ἐπὶ ἓν ἔτος.

— Ἴδου ὅμως ὅτι ἐτελείωσε, καὶ τὸ ἔργον του θὰ παρασταθῇ.

— "Ὅχι, ἀκόμη. Πρὶν παρασταθῇ, ἡ μαρκησία θὰ συμβουλευθῇ τοὺς φίλους τῆς.

— Διατί;

— Διότι πανταχόθεν ἐγείρονται παράπονα. Αἱ δεσποινίδες τοῦ Σαῖν-Σύρ ὑπεκρίθησαν πάρα πολὺ καλὰ, φαίνεται, τὰ μέρη των, ὅσον δὲν ἐμπρέπει εἰς ἐντίμους νεάνιδας· καὶ οἱ ψευδευλαθεῖς ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν ἐδώρησεν ὁ πάπας τὸ Σαῖν-Σύρ ὡς πρόσδοτον εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, διὰ ν' ἀνατρέφονται ἐν αὐτῇ ἡθοποιοί.

— Τὸ ἀληθές εἶνε, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, παραφερόμενος καὶ αὖθις ἐκ τοῦ ἀντιπολιτευτικοῦ του πνεύματος, ὅτι ἂν ἤμην ἀρετὰ πτωχός, ὥστε ν' ἀνατρέφετα ἡ θυγάτηρ μου εἰς Σαῖν-Σύρ, δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἔβλεπα ἐμφανιζομένην ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεάτρου, ὅπως αἱ δεσποινίδες Σαῖντ - Ὁσμάν, Σοαζέλ, Γλαπιών, περὶ ὧν ἐγένετο τόσος λόγος μετὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἑσθήρ. . .

— Βλέπετε ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, ἀφοῦ καὶ σεῖς εἴσθε κατὰ, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Ἰασπίνος.

— "Ω, ἐγὼ λέγω φανερά, πολὺ φανερά, ὅ,τι σκέπτομαι.

— Λυποῦμαι πολὺ, διότι σὰς βλέπω ἐναντίον εἰς αὐτὴν τὴν διασκεδάσιν, κύριε μαρκησίε, τὴν ὁποίαν ἐγὼ θεωρῶ πολὺ ἀθώαν, εἶμαι δὲ τῆς γνώμης τῆς κυρίας Μαιντενών, ἣτις προτιμᾷ νὰ παρέχῃ αὐτὴ διασκεδάσεις εἰς τὰς νεάνιδας παρὰ νὰ τὰς ἀφίνη νὰ ἐπιζητῶσιν αὐτὰς ἀφ' ἑαυτῶν διασκεδάσεις. Λυποῦμαι ἐπίσης, διότι εἴσθε οἰκογενειάρχης ἐντιμότητος καὶ ἀνὴρ ἐμφρονέστατος, βλέπων δὲ ὅτι δὲν εἴχετε ἀσχολίαν τινὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐσκόπεον νὰ σὰς προτεῖνω νὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς Σαῖν-Σύρ, ὅπου ἡ κυρία μαρκησία θὰ συγκατετίθετο ἴσως τῆ αἰτήσῃ μου νὰ σὰς δεχθῇ ὡς μέλος τῆς μικρᾶς ἐπιτροπῆς, ἣτις θ' ἀποφασίσῃ, ἂν ἡ παράστασις τῆς Γοθολίας εἶνε ἐπικίνδυνος.

Ἐνφ' ὁ Ἰασπίνος ἐπρόφερε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Ρυβαντέλ εἶχεν ἀποκτήσει τοιαύτην κωμικὴν ἔκφρασιν λύπης καὶ μεταμελείας, ὥστε ὁ ἐπίσκοπος ἠναγκάσθη νὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν, διὰ νὰ μὴ γελᾷ. Ἦτο ἐνίοτε μνησίκακος ὁ καλοκάγαθος ἀνὴρ, καὶ ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ καλόν τι μάθημα, δὲν τὸ παρημέλει.

— Ὅθ μὲ συμχωρήσετε λοιπόν, κύριε, προσέθηκεν, ἂν σὰς ἀφίνω.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ δάκνων τὰ χεῖλη, εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ἐντὸς ὀλίγου διαστήματος, ὅπου γίνομαι ἄξιος αὐστηρᾶς διορθώσεως. Ἀφήσατέ με, φίλτατε ἀββά! . . . συγγνώμη, σεβασμιώτατε! . . . ἤθελα νὰ εἶπω. Αἱ! . . . νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ τὴν αὐλὴν καὶ τὴν κομψὴν φρασολογίαν τῆς! . . . ἢ μᾶλλον ὄχι! . . . νὰ πάρουν χίλια χιλιᾶδες διαβόλων τὴν ἀγροίκον καὶ μεμφίμοιρον γλῶσσάν μου, ἣτις φλυαρεῖ πάντοτε παρὰ τὴν θέλησίν μου!

— Ὁ Ἰασπίνος ἤρχισε νὰ γελᾷ. Λαμβάνων δ' ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν γηραιὸν στρατιωτικόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ὀργίλα ὄμματα ἔβλεπεν ἓν δάκρυ ἔτοιμον ν' ἀναπηδήσῃ:

— Ἐχετε ἄμαξαν, κύριε μαρκησίε; εἶπεν.

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! . . . ἔχω τρεῖς ἄμαξας.

— Μία μᾶς χρειάζεται μόνον διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς Σαῖν-Σύρ.

— Μὲ παραλαμβάνετε;

— Ἀμέσως καὶ θὰ λάβετε τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσετε τοὺς χορούς, τῶν ὁποίων γίνονται σήμερον διὰ πρώτην φοράν τὰ γυμνάσια, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἐνὸς μουσικοῦ, περὶ οὗ λέγονται θαυμάσια.

— "Ω! τῇ ἀληθείᾳ, ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ περιπτυσσόμενος τὸν Ἰασπίνον, εἴσθε ἀληθῆς χριστιανός, ἀληθῆς καλὸς ποιμὴν! Λοιπόν, λαμπρὸ καὶ ἐξαιρετικὸ φίλε μου, πρέπει νὰ σὰς τὸ εἶπω, πρέπει

νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω. Ἦμην πολὺ ὀργισμένος, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ μεταβῶ εἰς Σαῖν-Σύρ. Δὲν μὲ εἶχον προσκαλέσει εἰς τὰς παραστάσεις τῆς Ἑσθήρ· ἐντεῦθεν προήρχετο ἡ μνησικακία μου καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ φανῶ δηκτικός. Πῶς! θὰ ὑπάγω λοιπὸν νὰ ἴδω ἐκ τοῦ σύγγγυς τὸ ἴδρυμα ἐκεῖνο, τὰς θελκτικωτάτας δεσποινίδας, τὰς τόσον καλῶς ἀνατεθραμμένους, ν' ἀκούσω τὴν τραγωδίαν τοῦ Ρακίνα. . .

— Πρὸ τῶν ἄλλων ὄλων.

— "Ω! μὲ πνίγει ἡ χαρὰ! . . .

— Ἡ ζέστη μᾶλλον, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἰασπίνος, ἀλλὰ θὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τὸν μικρὸν δρόμον, ὅστις εἶνε ἔρημος καὶ σκιερὸς, ἢ δὲ κινήσῃ τῆς ἀμάξης θὰ σὰς δροσίση.

— Ναί, κτύπα, κτύπα! ἐφώνησεν ὁ μαρκησίος πρὸς τὸν ἠνιόχον του.

Ἡ ἄμαξα ἔβαινε διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς κεχαραγμένης μεταξὺ τοῦ κήπου καὶ μεγάλης δεξαμενῆς μακρᾶς ὡς διώρυγος, ὅποτε εἶδον ἐνώπιόν των μικρὰν ἄμαξαν συρομένην παρὰ δύο ἵππων.

— Τί βλέπω! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Λουβοά, ὅστις φαίνεται ἐκεῖ κάτω;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ κυανοῦν τοῦ ἔνδυμα, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ· ὀδηγεῖ μόνος του τοὺς ἵππους, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Ἄν τὸν περάσωμεν, θὰ ὀργισθῇ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος, ἂν τὸν ἀκολουθήσωμεν, θὰ μᾶς ὀμιλήσῃ ἴσως καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μᾶς ὀμιλήσῃ.

Ἐπάρχει ἓν μέσον, εἶπεν ὁ μαρκησίος· οἱ ἵπποι θὰ προχωροῦσι βιάδην· ἡμεῖς θὰ βαδίζομεν ὀπισθὲν των· ὁ κύριος Λουβοά θὰ προχωρήσῃ, καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς Σαῖν-Σύρ, θὰ εἰσέλθωμεν κατόπιν αὐτοῦ.

Ὁ Ἰασπίνος παρεδέχθη τὴν γνῶμην του, ἀμφοτέρω κατῆλθον καὶ εἰσῆλθον ἀθροῦβως εἰς τὴν παρακειμένην δενδροστοιχίαν ἀποκορυπτόμενοι παρὰ τῶν δένδρων. Ὁ ἠνιόχος παρηκολούθησε τὴν κυρίαν ὁδόν, προσέχων ὅπως ἀφίνη τὴν προπορευομένην ἄμαξαν νὰ ὑπερέχῃ κατὰ πολὺ.

Ἄλλ' ἡ ἄμαξα αὕτη ἔβαινε τόσῳ βραδέως, οἱ ἵπποι ἔσειον μὲ τόσῳ ἐλευθερίαν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χαίτην αὐτῶν διαγράφοντες ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἰδιοτρόπους ἐλιγμούς, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἔβαινον κατὰ βούλησιν, ἀνευ ὀδηγοῦ καὶ ἀνευ χαλινοῦ.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσωπος

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ταξειδιώτις ἤρχισε νὰ κινή τὸ ἀνεμιστήριόν τῆς, προσκαλοῦσα οὕτω λίαν εὐδιακρίτως τὸν Μουριατίν εἰς τὸ θεωρεῖόν τῆς.

Πρὸς ταῦτα ὁ Μουριατίν ἀπεκρίνατο

δι' ἐτέρας κινήσεως δεικνύων συνάμα καὶ τὸν γείτονά του, ὅπερ προφανῶς ἐδήλου : Ἀδύνατον νὰ ἔλθω, ἔχω ἕνα φίλον ἐδῶ καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀφήσω μόνον.

Ἄλλ' ἡ κυρία ἀπήντησε διὰ σημείου καὶ ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας δηλοῦσης περιήπου τὰ ἐξῆς: Δὲν πειράζει, φέρετε καὶ τὸν φίλον σας μαζὶ διὰ νὰ μοῦ τὸν συστήσετε. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σας δεχθῶ μετ' αὐτοῦ. Δὲν ἦτο πλέον δυνατόν ν' ἀποφύγη πρόσκλησιν ἐπανειλημμένως γενομένην καὶ μετὰ τσαούτης χαριέσσης ἐπιμονῆς, καὶ ὁ Βορισῶφ συμβουλευθεὶς κατὰ τύπους παρὰ τοῦ συντρόφου ἐνέδωκεν ἀμέσως.

Οἱ δύο Ρῶσοι κατέλειπον τὰς θέσεις των σπεύδοντες εἰς τὸν διάδρομον, τὸν ὀδηγοῦντα πρὸς τὰ θεωρεῖα.

— Λοιπὸν, φίλτατε, εἶπεν ὁ Μουριατίν εἰς τὸ οὖς τοῦ συνταγματάρχου, δὲν σας φαίνεται ὅτι τὰ πάντα βαίνουναι κατ' εὐχὴν;

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη φαίνεται πολὺ καλὰ διατεθειμένη ὑπὲρ ἡμῶν. Θὰ ἴδωμεν τί θὰ κατορθώσετε.

— Ἀφετέ με καὶ θὰ δῆτε. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν φέρω εἰς ἀντικείμενα, τὰ ὅποια μᾶς ἐνδιαφέρουσι.

Ἡ θυρωρὸς τοὺς εἰσήγαγε, καὶ ἡ κυρία μὲ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμοὺς δὲν τοὺς ἀφῆκε κἂν νὰ ὀμιλήσωσιν.

— Καλημέρα, φίλτατε, εἶπε τῇ Μουριατίν, τείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα. Δὲν ξεύρετε πόσον ἐχάρηκα ποῦ σας συνήντησα. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Μονακὸ, μόνη, κατὰ μόνη, καὶ ἀκόμη δὲν εὗρηκα κανένα φιλικὸν πρόσωπον. Καὶ μ' ἐγνωρίσατε ἀμέσως; Τί καλὰ, τί καλὰ.

— Εἰσθε ἀπὸ κείναις ποῦ δὲν τὰς λησμονεῖ κανεὶς, εἶπεν ὁ Ἰβᾶν Ἰβάνοβιτς.

— ὦ! ἐξ μηνῶν ἀπουσία δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λησμονηθῇ καθείς. Σας παρακαλῶ ὅμως νὰ μὲ συστήσετε τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ σας ἀκολουθήσῃ.

— Ὁ συνταγματάρχης Βορισῶφ, συμπατριώτης μου, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ Μουριατίν.

Φίλτατε συνταγματάρχα, μᾶς φιλοξενεῖ ἡ κυρία δὲ Γάρς.

— Ἄ! ἀλήθεια, εἶπε γελῶσα ἡ καλλονὴ, πρέπει νὰ μὲ συστήσετε καὶ μ' ἐπειδὴ ὁ φίλος σας δὲν μὲ γνωρίζει.

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης, καὶ ἐπλήττομαι ἀληθῶς, ὅτι δὲν σας παρετήρησα ποτέ, ὅσον ὀλίγον χρόνον καὶ ἂν ἐμείνετε ἐδῶ. Καλλονὴ ὡς ὑμεῖς δὲν διέρχεται ποτὲ ἀπαρατήρητος.

— Μὲ κολακεύετε, συνταγματάρχα, καὶ σας εἰδοποιῶ, ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὰς φιλοφρονήσεις. Καθήσατε, παρακαλῶ, καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ παντὸς ἄλλου, ἐκτὸς περὶ ἐμοῦ. Ὁ φίλος σας θὰ σας εἶπῃ, ὅτι τὸ περυσινὸν καλοκαίρι εἰς τὴν Ἑλβετίαν τὸ εἶχα θέσει ὡς κανόνα, καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου συνεμορφοῦντο.

— Κάποτε ὅμως τοὺς ἐξέφευγεν, εἶπεν εὐθύμως ὁ Μουριατίν, καὶ ἐγὼ θαρρῶ ὅτι δύο τρεῖς φορὰς σας ἐδήλωσα τὰ αἰσθη-

ματά μου, ἀλλὰ σεῖς ἔχετε ἕνα ἰδιαίτερον τρόπον νὰ τὰ ἀκούετε. . .

— Δὲν ἠλλαξα μέθοδον. Ζητῶ φίλους, ἀλλ' ἀποφεύγω τοὺς ἐραστάς.

— Ὅχι πάντοτε. Μοῦ φαίνεται, ὅτι πέρισυ . . . μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἀδικρίσιαν μου . . . μοῦ φαίνεται ὅτι ἕνας συμπατριώτης μου σας ἤρесе πέρυσι.

— Ποιὸς λοιπὸν; Ἄ! ἐκεῖνος ὁ χωριάτης ὁ στρατηγός. Ἄ! αὐτοὺς μὴ τοὺς λογαριάζετε, γιατί μ' ἐγέλασε. Φαντασθῆτε ὅτι ἐκέρδησε τὴν εὐνοϊάν μου, ἐπειδὴ μὲ ὑπέσχετο πῶς θ' ἀνεβῆ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, καὶ δὲν κατόρθωσα ποτὲ νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Σιαμουνὺζ¹ καὶ ἀπὸ τὸν περίπατον τοῦ Ἰντερλάκεν.

Δὲν ἀγαπῶ τοὺς πολὺ φρονίμους καὶ τὸν ἀφῆκα καὶ γῶ.

— Ὁ φίλος μου Βορισῶφ εἶνε τολμηρὸς εἰς μέγαν βαθμόν, ἀνέκραξεν ὁ Μουριατίν.

— Προσέξτε, εἶπεν ἡ κυρία, διότι θὰ βάλω ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν τόλμην του.

Ἡ φράσις αὕτη ἐθορύβησεν ἐπαισθητῶς τὸν συνταγματάρχη.

Ἰν' ἀληθῶς εἶπωμεν, ἀπὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ θεωρεῖον, παρίστα πρόσωπον λίαν ἀνόητον, καὶ ὅμως δὲν τοῦ ἔλειπεν ἡ ἀταραξία.

Πρῶτον ἡ θέσις του αὐτῆ καθ' ἑαυτὴν ἦτο δύσκολος. Νὰ παρουσιασθῆ εἰς ἀγνωστον ὑπὸ φίλου πεσόντος ὡς ἀερολίθου ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἦτο ὡς νὰ μὴ ἴστατο ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους.

Ὁ Βορισῶφ ἦτο ἱκανὸς διπλωμάτης, ἀλλ' ἔβαιον πάντοτε μεθοδικῶς, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀφίγη εἰς τὴν τύχη.

Εἶτα δέ, ὅπερ σπουδαιότερον, ὑφίστατο, ἀκουσίως του, τὴν ἐπενέργειαν δύο ὠραίων ὀφθαλμῶν, ὁμοίους τῶν ὁποίων οὐδέποτε εἶδεν, ὀφθαλμῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκαιον, καὶ τὸν παρετήρουν μετ' ἀνησυχητικῆς ἐπιμονῆς.

Ὁ Μουριατίν ὅμως ἤλθεν εἰς βοήθειάν του.

— Καὶ τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό, φιλότατη κυρία; ἠρώτησεν. Εἰς τίνα δοκιμὴν θέλετε νὰ ὑποβάλλετε τὸν φίλον μου; Τίνας κορυφὰς θὰ τοῦ προσδιορίσετε ν' ἀναβῆ;

— ὦ! ἀπεκρίθη ἡ καλλονὴ τοῦ σκέτιν δὲν πρόκειται περὶ ἐπικινδύνων ἀναβάσεων. Δὲν εἴμεθα εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Εὐρισκόμεθα, εἰς Παρισίους, ὅπου ὅλον τὸ θάρρος συνίσταται εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ κανεὶς τὰς προκαταλήψεις καὶ τὴν κοινὴν γνώμην. Ἐμβήκατε καὶ οἱ δύο εἰς τὸ θεωρεῖόν μου, ἐν ὧρα παραστάσεως, αὐτὸ εἶνε καλὸν σημεῖον.

— Τὸ ὁποῖον δὲν μὲ κοστίζει τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ Μουριατίν, εἶμαι ὑπερήφανος νὰ φαίνομαι εἰς τὸ πλάγι σας.

— Φίλτατέ μου, σεῖς εἰσθε διαβατικὸς ἀπ' ἐδῶ, ἔρχεσθε εἰς τὸ Παρίσι νὰ διασκεδάσετε ἀφήκατε τὴν στρατιωτικὴν

ὑπηρεσίαν τῆς Ρωσσίας, καὶ δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ ἐπανέλθετε; δὲν ἔχετε λοιπὸν νὰ δώσετε λόγον εἰς κανένα καὶ ἔμπορεῖτε νὰ συναναστρέψετε ὅποιον θέλετε.

Εἶσθε ἐπὶ τέλους ἀνθρώπος ἀνεξάρτητος, καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ κύριος Βορισῶφ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε εἰς τὴν ἰδίαν μὲ σας θέσιν, ἔχει μεγαλειτέραν ἀξίαν νὰ συναναστρέφεται μίαν γυναῖκα τοῦ συρμοῦ.

— Καὶ τί ἐννοεῖτε γυναῖκα τοῦ συρμοῦ, ὠραία μου κυρία; Μήπως νομίζετε, ὅτι σας συγκαταλέγω εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν μὲ τῆς κοκόταις ποῦ τρέχουν καθ' ἡμέραν εἰς τὴν λίμνην τοῦ δάσους;

— Ὅχι, ἀλλ' οὔτε μὲ θεωρεῖτε γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ δὲν ἔχετε ἄδικον. Ἐγεννήθη εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ μὲ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ εἰσέλθῃ πάλιν, ἀφοῦ οὔτε μὲ συνδέει τι πρὸς ἄλλον τινα, καὶ ἔχω μάλιστα καὶ περιουσίαν μού ἤρρεσεν ὅμως νὰ φύγω καὶ μὲ ἀρέσει νὰ ζῶ βίον ἀκανόνιστον καὶ ὅπως θέλω.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, μὲ συνητήσατε τὸ θέρος εἰς τὰς λίμνας καὶ τοὺς πάγους ἐν συνοδίᾳ κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐδίωξα ἅμα μού κατέβηκε ἡ ἰδέα.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἀφοῦ ἔμεινα εἰς τὸ Μόντε Κάρλο δεκαπέντε ἡμέρας καὶ τοὺς ἐπῆρα καὶ τὴν μπάρκα, ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι μόνη καὶ ἀεργος, χωρὶς νὰ ξεύρω ἂν θὰ μείνω ὅλον τὸν χειμῶνα ἢ θὰ φύγω αὔριον.

— Μὰ εἶνε ἐξαιρετικὸν τὸ πρόγραμμά σας. Ὅλα κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν σας, αὐτὸ εἶνε καὶ μᾶς τῶν Ρῶσων τὸ ἰδίωμα μᾶς.

— Ἀφήσατε καὶ τὸν φίλον σας νὰ μιλήσῃ, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γάρς ἀπενίζουσα ζωνρῶς τὸν συνταγματάρχη.

— Καὶ γῶ τὸ ἴδιον σκέπτομαι, εἶπεν ὁ Βορισῶφ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ σιωπήσῃ. Ἡ ἡδονὴ εἶνε τὸ πᾶν ἐν τῇ κόσμῳ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι κύριος νὰ ἐκλέγω τὰς σχέσεις μου.

— Ἀλήθεια.

— Ἀμφιβάλλετε;

— Δὲν ἀμφιβάλλω πλέον, ἀφοῦ μοῦ τὸ λέγετε. Μὲ εἶχαν ὅμως βεβαιώσει ὅτι ἡ κυβέρνησις σας σας εἶχεν ἐπιφορτίσει μὲ μίαν ἀποστολὴν ἐνταῦθα. Καὶ ξεύρετε ποιὸς; Ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος ποῦ μ' ἔκαμε νὰ σκάσω. Μὴ μ' ἐρωτήσετε τ' ὄνομά του. Οὔτε νὰ τὸν ἔθυμηθῶ θέλω.

— Τοῦλάχιστον ἐνθυμεῖσθε τί σας εἶπε;

— ὦ, βέβαια, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σας τὸ κρύψω. Θὰ σας πῶ μάλιστα καὶ πῶς ἐνησχολήθη γιὰ σας, ἐνῶ ἔτρεχα εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅπου ἐκατοικοῦσα εἰς τὴν ἰδίαν μὲ σας συνοικίαν καὶ κττοικῶ ἀκόμη.

— Πῶς! γνωρίζετε καὶ ποῦ κατοικῶ;

— Βέβαια. Πολλὰς φορὰς ποῦ ἐπήγαινα εἰς τὸ δάσος, ἐπέρασα ἀπὸ τὸ μέγαρόν σας τῆς ὁδοῦ Βινιῦ. Σας εἶδα κάποτε νὰ ὀδηγῆτε καὶ τὸν φαέθοντά σας. Εἶμαι πολὺ περίεργη ἐκ φύσεως καὶ ἠρώτησα. Ἐμαθα πῶς εἰσθε Ρῶσος εὐγε-

¹ Τοῦ Σιαμουνὺζ σημείωσιν ἐδώκαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα. Τὸ δὲ Ἰντερλάκεν εἶνε χωρίον ἐλβετικόν, μαγευτικωτάτης τοποθεσίας, κείμενον μετὰ τῆς λίμνης Τοσν καὶ τῆς Βρῦνς. Σ.τ.Μ.

νής, πολὺ πλούσιος καὶ πολὺ ἀγαπητός.
— "Ω! διατί νὰ μὴ τὸ 'ξεύρω τότε πῶς ἐπληροφορεῖσθε περὶ ἐμοῦ, εἶπεν εὐγενῶς ὁ Βορισῶφ.

— "Ω! τότε ἐπερνούσα ἀπὸ τὸ Παρίσι ἠρχόμενον ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ ἐπήγαινα εἰς τὴν Γενεύην ὅπου μ' ἐπερίμεναν ὁ πληκτικώτερος ἀπὸ τοὺς στρατηγούς σας. Τότε μοῦ ἐπέρασε ἡ ἰδέα νὰ τὸν ἐρωτήσω γιὰ σᾶς. Βλέπετε πῶς εἶμαι εὐλικρινής.

— "Ω! σᾶς εὐχαριστῶ. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν μὲ παρέστησε μὲ τόσῳ καλῶ χρώματι.

— Προσεπάθησε. Φαντασθῆτε, ὅτι ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ τίποτε, μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἀνήκετε εἰς τὴν πολιτικὴν ἀστυνομίαν τῆς Ρωσσίας.

— Θὰ ἦτο ἀστειώτης, ὑποθέτω, ἐπιθύρῃσεν ὁ συνταγματάρχης ἀποστομοθεῖς ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης δηλώσεως.

— Ἀνόητος ἀστειώτης, εἶπε καὶ ὁ Μουριατίν. Μήπως εἶπε καὶ γιὰ μὲ ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν μυστικὴν διπλωματίαν;

— "Ὅχι, φίλτατέ μου, εἶπεν ἡ κυρία, ἀλλὰ σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν ἡστέιζετο διόλου. Μοῦ ἐξήγησε μάλιστα καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ συνταγματάρχου καὶ μοῦ εἶπε καὶ τόσας λεπτομερείας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

KAPAMZIN

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Ἀιήγημα

[Συνέχεια]

Ἡ Ναθαλία δὲν ἦτο εἰς χεῖρας ληστών! . . ἀλλὰ τίς λοιπόν εἶνε ὁ μυστηριώδης οὗτος νεανίας, ἡ, ὀμιλοῦντες τὴν γλώσσαν τοῦ Ὀσσιανοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ κινδύνου καὶ σκότους, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν;

Ἐξακολοθησατε, παρακαλῶ, ἀναγινώσκοντες.

Ἡ Ναθαλία ἐθορυβήθη ἐκ τῆς ἀναφωνήσεως τῆς τροφοῦ, ἐδράξατο τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλεξίου, καὶ βλέπουσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τινα ἀνησυχίαν, ἀλλὰ μὲ πληρεστάτην πεποίθησιν πρὸς τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας της, ἠρώτησεν:

— Ποῦ εἶμεθα;

Ὁ νεανίας ἐθεώρησεν ὀργίλως τὴν γρατῆν, εἶτα ἀποτεινὰς τρυφερὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀξιεράστου Ναθαλίας, ἀπεκρίθη μετὰ μειδιάματος:

— Εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀγαθῶν, μὴ φοβοῦ.

Ἡ Ναθαλία ἡσύχασε, καθ' ὅτι ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα διέταξεν αὐτὴν νὰ εἶναι ἡσυχος!

Εἰσῆλθον ἐντὸς οἰκίαιου διηρημένου εἰς δύο δωμάτια.

— Ἐνταῦθα κατοικοῦσιν οἱ ἀνθρωποὶ μου, εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, δεικνύων δεξιόθεν, ἐγὼ δὲ ἐκεῖ.

Ἐν τῷ πρώτῳ θαλάμῳ ἐκρέμαντο ξίφη καὶ πελέκει, περικεφαλῆαι καὶ θώρακες, ἐν τῷ ἐτέρῳ δὲ ἴστατο ὑψηλὴ παστάς, καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου ἔκαιε λυχνία.

Ἡ Ναθαλία ἔθετο ὡσαύτως καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἐκεῖ, προσηυχῆθη, καὶ ἠδέως θεωρήσασα τὸν Ἀλέξιον, ὑπεκλίνατο αὐτῷ ὡς πρὸς οἰκοδεσπότην. Ὁ νεαρὸς σύζυγος ἀφῆρεσε παρὰ τῆς ὥραιας τὴν ἀλωπεκὴν μηλωτὴν, ἐθέρμανε διὰ τῆς ἀναπνοῆς του τὰς χεῖρας της, ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ δρυῖνου θρανίου, ἐθεώρησε τὴν ἀξιολάτρευτὸν του καὶ ἔκλαιεν ἀπὸ χαρᾶν. Ἡ ἀξιεράστος Ναθαλία ἔκλαιεν ἐπίσης μετ' αὐτοῦ, διότι ἡ τρυφερότης καὶ ἡ εὐτυχία ἔχουσιν ὡσαύτως τὰ δάκρυά των.

Ἡ νεανίς ἐλησμόνησε τὴν περιέργειαν, ἢ μᾶλλον δὲν εἶχε τοιαύτην, γινώσκουσα ὅτι ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας της δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦνε κακὸς. Φεῦ! Ἄν ὁ κόσμος ὅλος ἐν μιᾷ φωνῇ ἔλεγε τῇ Ναθαλίᾳ: «Ὁ Ἀλέξιος εἶνε ληστής!», αὐτὴ μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος θ' ἀπεκρίνετο: «Ὅχι! . . ἡ καρδία μου γνωρίζει αὐτὸν καλλίτερον ἢ ὑμεῖς· ἡ καρδία μου μοὶ λέγει ὅτι οὗτος εἶνε ὁ ἀγαπητότερος πάντων, ὁ ἀγαθώτερος πάντων. Δὲν σᾶς ἀκούω.»

Ἄλλ' ὁ Ἀλέξιος πρῶτος ἤρξατο λέγων:

— Ἀγαπητὴ Ναθαλία! ὀφείλω νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὸ ἀπόρητον τοῦ βίου μου. Ἡ θέλησις τοῦ Ὑψίστου συνήνωσεν ἡμᾶς διὰ παντός· οὐδεὶς ἤδη δύναται νὰ διασπάσῃ τὸν δεσμόν μας. Ὁ σύζυγος τίποτε δὲν πρέπει νὰ κρύπτη ἀπὸ τὴν σύζυγόν του. Καὶ λοιπόν, μάθε, ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ ἀτυχοῦς βογιάρου Λιουβοσλάβσκη . . .

— Λιουβοσλάβσκη; Εἶνε δυνατὸν; Ὁ πατὴρ μου μοὶ διηγήθη, ὅτι ἀπωλέσθη, καὶ ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει περὶ αὐτοῦ.

— Ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει ἤδη ἐν τῇ ζωῇ! Ἄκουσον: Σὺ δὲν ἐνθυμεῖσαι, ἀλλὰ θὰ ἤκουσας βεβαίως περὶ τῶν ταραχῶν καὶ στάσεων ἐκεινῶν, αἵτινες πρὸ τριακονταετίας κατετάραξαν τὴν ἡσυχίαν τοῦ Κράτους. Τινὲς ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων φιλοδόξων βογιάρων ἐπανεστήσαν ἐναντίον τῆς νομίμου ἀρχῆς τοῦ νεαροῦ ἡγεμόνος ταχέως ὅμως ἡθεῖα ὀργῇ ἐτιμώρησε τοὺς στασιαστὰς, διεσκόρπισεν ὡς σποδὸν τοὺς πολυαριθμούς αὐτῶν συνομῶτας, καὶ τὸ αἷμα τῶν κυριωτέρων στασιαστῶν ἔβαψε τὸ ἰκρίωμα. Ὁ πατὴρ μου ἐτέθη ὡσαύτως ὑπὸ φροῦρησιν, διότι ὑπῆρχον ὑποψίαι τινὲς κατ' αὐτοῦ, καὶ τοὶ ἐντελῶς ψευδεῖς. Εἶχεν ἐχθροὺς κακοὺς καὶ ἐπιβούλους· παρουσίαισαν ἀποδείξεις τῆς ἀνυποστάτου προδοσίας του· ὁ πατὴρ μου ὠρκίζετο εἰς τὴν ἀθωότητά του, ἀλλ' αἱ περιστάσεις κατεδίκασαν αὐτόν, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ὑπερτάτου δικαστοῦ ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑπογράψῃ τὸν θάνατόν του. . . πᾶσα ἐλπίς εἶχεν ἐκλείψει ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀθῶου—μόνος ὁ Ὑψίστος ἠδύνατο νὰ σώσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἔσωσεν. Πιστὸς φίλος ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς εἰρήκης του καὶ ὁ πατὴρ μου ἐκρύβη, συμπαραλαβὼν μεθ' ἐαυτοῦ τοὺς μᾶλλον ἀφοσιωμένους του ὑπηρέτας καὶ ἐμὲ τὸν δωδεκαετῆ υἱόν του. Ἐκτὸς τῶν ὀρίων τοῦ Κράτους οὐδένα διετρέχομεν κίνδυνον· ἀπεμακρύνθημεν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὅπου ὁ ποταμὸς Σβιά-

γα εἰσρέει εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ Βόλγα, καὶ ὅπου πολυπληθεῖς λαοὶ λατρεύουσι τὸν ψευδοπροφήτην Μωάμεθ, λαοὶ δεισιδαίμονες, πλὴν φιλόξενοι. Οὗτοι ἐδέχθησαν ἡμᾶς φιλικῶς, ἐζήσαμεν δὲ μετ' αὐτῶν περὶ τὰ δέκα ἔτη· οὐδενὸς ἐστερήθημεν, ἀλλ' ἐθλιθόμεθα ἀδιακόπως, διότι εὐρισκόμεθα μακρὰν τῆς πατρίδος μας· ἐκαθήμεθα ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ὄχθης τοῦ Βόλγα καὶ βλέποντες τὰ κίματά του φερόμενα ἐκ τῆς πατρίδος, ἐχνομεν πύρινα δάκρυα· πᾶν πτηνὸν ἐρχόμενον ἐκ δυσμῶν (τουτέστιν ἐκ Ρωσσίας), μᾶς ἐφαίνετο προσφιλέστερον· πᾶν δὲ πρὸς δυσμὰς διευθυνόμενον, συνοδεύομεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀναστεναγμῶν μας. Ἐν τούτοις ὁ πατὴρ μου ἐξαπέστελκε κατ' ἕτος εἰς Μόσχαν μυστικὸν ταχυδρόμον, καὶ ἐλάμβανεν ἐπιστολάς παρὰ τοῦ φίλου του, αἵτινες πάντοτε τῷ παρεῖχον ἐλπίδας, ὅτι ἡ ἀθωότης μας θάπτον ἢ βράδιον θ' ἀπεδεικνύετο, καὶ ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπανακαμψώμεν μετὰ τιμῶν εἰς τὴν πατρίδα μας. Ἄλλ' αἱ θλίψεις ἀπέξήρανον τὴν καρδίαν τοῦ πατρός μου· αἱ δυνάμεις ἐγκατέλειπον αὐτὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πυκνοῦ σκότους. Ἀρόβως ἀνέμενεν οὗτος τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου του· μ' ἠυλόγησε καὶ εἶπεν: «Ὁ Θεὸς καὶ ὁ φίλος μας δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψωσι.»

Ἄπέθανεν εἰς τὰς ἀγκαλὰς μου.

Δὲν σοὶ ὀμιλῶ περὶ τοῦ δυστυχοῦς ὀρφανοῦ· ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους ἔκλαιον. Εἰδοποίησα τὸν φίλον μας περὶ τῆς συμφορᾶς μου· εἰς ἀπάντησιν οὗτος, ἐκφράζων τὸ ἄλγος του περὶ τῆς τελευταίας τοῦ ἀθῶου μάρτυρος, τοῦ ἀποθανόντος εἰς χώρας ἄλλογενῶν καὶ ταφέντος ἐν γῇ οὐχὶ χριστιανικῇ, ὁ ἐνάρετος οὗτος φίλος μ' ἐκάλεσεν εἰς Ρωσσίαν. «Τεσσαράκοντα βέρστια ἀπὸ τῆς Μόσχας (ἔγραφεν οὗτος) ἐν πυκνῷ, ἀδιαβάτῳ δάσει, ὑποδομήσασα μεμονωμένον οἰκίαιον, γνωστὸν μόνον εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς πιστοτέρους ἀνθρώπους μου. Ἐκεῖ θὰ διέλθῃς πρὸς καιρὸν ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ. Ὁ ἀπεσταλμένος γινώσκει τὴν θέσιν ταύτην.»

Ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τοὺς φιλοξένους κατοίκους τῶν ἀκτῶν τοῦ Βόλγα· ἀπεχειρέτισα τὸν χλοερὸν τάφον τοῦ πατρός μου· ἠσπάσθην καὶ κατέβρεξα διὰ τῶν δακρύων μου ἕκαστον ἄνθος, ἕκαστον βότανον θάλλον ἐπ' αὐτοῦ· ἐπέστρεψα μετὰ τῶν πιστῶν ὑπηρετῶν μου εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος, ἠσπάσθην τὸ χῶμα τῆς πατρίδος καὶ εἰς τὴν πυκνότητά του σκοτεινοῦ δάσους, ἐν τῇ στενῇ ταύτῃ κοιλάδι εὗρον τὸν ἔρημον τοῦτον οἰκίαιον, ἐν ᾧ εὐρίσκεσαι τὴν στιγμὴν ταύτην μετ' ἐμοῦ, προσφιλῆς Ναθαλία. Ἐνταῦθα μὲ ὑπεδέχθη πολὺς γέρον καὶ εἶπε διὰ τρεμύσεως φωνῆς:

— Εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ βογιάρου Λιουβοσλάβσκη! Ὁ αὐθέντης μου πιστὸς φίλος ἐκείνου— ἐκεῖνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ γίνῃ πατὴρ σου καὶ ὑποδομήσῃ τὴν κατοικίαν ταύτην, ἀπέθανεν. Ἄλλ' ἀνεμνήσθη τοῦ ὀρφανοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν του. Ἐν-

ταῦθα θὰ εὖρης πάντα τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια· θὰ εὖρης θησαυρόν· εἶναι ἰδικά σου.

Ἐσήκωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν οὐρανὸν εἰσίγων — καὶ τὰ δάκρυά μου ἔρρεον ποταμῆδόν. Τίς ἔσεται βοηθός μου; διελογίσθη, τίς προστάτης μου; ἔμεινα μόνος ἐν τῷ κόσμῳ. . . Ὑψίστε Θεέ, Σὺ, πρὸς τὸν ὅποιον μὲ ἐνεπιστεύθη ὁ πατήρ μου μὴ μὲ ἐγκαταλείπης, τὸν δυστυχῆ.

Κατώκησα εἰς τὴν ἔρημον, εὐρον πληθὺς ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ὀλίγον ὅμως ἐκ τούτων παρηγορήθη. Μετὰ τινος ἡμέρας ἠθέλησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὲ γνωρίσῃ. Ὁ γέρον ὑπρέτης τοῦ εὐεργέτου μου μοὶ ὑπέδειξε διάφορα σημεῖα ἐπὶ τῶν δένδρων, ἄτινα ἔφερον πρὸς τὴν λεωφόρον τῆς Μόσχας, καὶ τὰ ὅποια οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκτὸς ἡμῶν. Αἱ χρυσαὶ ἡμέραι τῆς νεότητος, ἡμέραι ἀθωότητος καὶ τέρψεως, ἄς διήλθον ἐν τῇ Ρωσικῇ πρωτεύουσῃ, παρίσταντο εἰς τὰς σκέψεις μου, ὡς φαῖδρον ὄνειρον, ἀνεζήτησα τὴν ἀρχαίαν οἰκίαν μας καὶ εὐρον μόνον κενούς τοίχους ἐν οἷς ἐπτερούριζον νυκτερίδες. — Παγετώδης φρίκη εἰσέδου ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ἐσυχνάκις μετὰ ταῦτα ἠρχόμην εἰς Μόσχαν ξεναγούμενος εἰς ἡσυχόν τι ξενοδοχεῖον καὶ αὐτοκαλούμενος ἄλλοδαπὸς ἔμπορος· συχνάκις ἔβλεπον τὸν ἡγεμόνα, τὸν πατέρα τοῦ ἔθνους· συχνάκις ἤκουον περὶ τῶν ἀγαθοεργῶν τοῦ πατρὸς σου. Ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἔρημον, ἠγωνιζόμεν πρὸς τὰ ἄγρια θηρία, ἄτινα ὀφείλομαι νὰ καταστρέφωμεν πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν· συχνάκις ὅμως ἀφίνων ἐκ τῶν χειρῶν τὸ θήραμα ἔκλαιον πικρῶς. Πανταχοῦ ἠσθάνομην πληξίν — καὶ εἰς τὸ πυκνὸν δάσος καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λιοῦ. Μετ' ἄλλους διηρχόμεν τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας καὶ, θεωρῶν τοὺς ἀνθρώπους, οὓς συνήντων, διελογιζόμεν: Πηγαίνουσιν οὗτοι πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των· τοὺς ἀναμένουσι, θὰ χαροῦν διὰ τὸν ἐρχομὸν των. Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ ἐπισκεφθῶ κανένα· ἐμὲ οὐδεὶς ἀναμένει! Πολλάκις μοὶ ἐπῆλθεν ὁ πόθος νὰ πέσω πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἡγεμόνου νὰ πείσω αὐτὸν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ πατρὸς μου, περὶ τῆς πίστεώς μου πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναθέσω ἐμαυτὸν εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν του· ἀλλὰ κραταιά τις καὶ ἀόρατος χεὶρ μὲ ἐμπόδιζε νὰ ἐκτελέσω τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἐπῆλθε τὸ ζοφερὸν φθινόπωρον, ἐπῆλθεν ὁ πληκτικὸς χειμῶν, καὶ ἡ ἐν τῷ δάσει ἀπομόνωσις μου κατέστη ἐπὶ μᾶλλον ἀφόρητος. Ἐπεσπετόμην τὴν πόλιν συχνότερον καὶ — σὲ εἶδον, ὠραία Ναθαλία. Μοὶ ἐφάνης ὡς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. — Ὅχι! λέγουσιν, ὅτι ἡ λάμψις τῶν ἀγγέλων ἀποθαμβοῖ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι δὲν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ μακρόν· ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ σὲ βλέπω ἀδιακόπως.

Ἐἶδον ἄλλοτε πλείστας ὠραίας νεανίδας, ἐθαύμασα τὰ θέλητρά των καὶ συχνάκις διελογιζόμεν: Οὐδὲν ὠραιότερον τῶν παρθένων τῆς Μόσχας ἔπλασεν ὁ Θεός,

ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἔβλεπον αὐτάς, ἐνῶ ἡ καρδία εἰσίγα καὶ δὲν συνεκινεῖτο — μοὶ ἐφαίνοντο ξένοι. Σὺ ὅμως ἐκ πρώτου βλέμματος ἐνέχυσας πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ μου· δι' ἐνὸς βλέμματός εἰλκυσας πρὸς ἐαυτὴν τὴν ψυχὴν μου, ἥτις αὐθωρεὶ σὲ ἠγάπησεν ὡς συγγενῆ της. Ἐπόθουν νὰ ριφθῶ καὶ σὲ θλίψω ἐπὶ τοῦ στήθους μου, τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ ἀποχωρισμός μας νὰ καθίσταται ἀδύνατος.

Ἐφυγες καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐκρύβη ὁ ἥλιος καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ.

Ἰστάμην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ δὲν ἠσθάνομην τὴν χιόνα, ἥτις μὲ ἐκάλυπτε· τέλος συνῆλθον, ἤρχισα νὰ ἐρωτῶ, ἵνα μάθω ποία τίς εἶσαι, ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μόνον περὶ τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ βογιάρου Ματθαίου ἐσκεπτόμην. Ὁ πατήρ μου συχνάκις μοὶ διηγῆθη περὶ τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠσθάνθη πρὸς τὴν μητέρα μου ὅτε τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτήν, καὶ ὁ ὅποιος δὲν εἶδεν αὐτῷ ἡσυχίαν μέχρι τῆς στέφείως του μετ' αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ, ἐσκέφθην, καὶ οὔτε ἡσυχος οὔτε εὐτυχῆς θὰ εἶμαι ἄνευ τῆς Ναθαλίας. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐλπίσω; Ὅσα συγκατατεθῆ ὁ εὐνοούμενος τοῦ τσαρρου βογιάρου, νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα του μετ' ἀνθρώπου, ὁ πατήρ τοῦ ὁποίου θεωρεῖται ἐγκληματίας; ὦ, ἂν μὲ ἠγάπα... Μετ' αὐτῆς, ἡ ἔρημος εἶνε προτιμητέα τῆς λευκολίθου Μόσχας.

Ἰσως ἠπατήθη ἡ νομίσις ὅτι μὲ ἠτένισεν εὐμενῶς... Ἀλλ' ἠπατήθη, εἶνε βέβαιον. Τί ποιητέον; Τοιαύτη εὐτυχία δὲν ἐπέρχεται αἰφνηδῶς! — Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ παρήλθε, χωρὶς νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Παρίστασο πάντοτε ἐνώπιόν μου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου — ποιούσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διὰ τῆς λευκοτάτης χειρὸς σου, ἣν ἔκρυπτες ἀκολούθως ὑπὸ τὴν καστορίνην μηλωτὴν σου τὴν ἐπαύριον ἠσθάνθη σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ μεγίστην ἀδυναμίαν, ἐξ ἧς ἠναγκάσθη νὰ οἰκουρήσῃ ἐπὶ δύο ἡμέρας.

Μάλιστα! διέκοψεν ἡ Ναθαλία, μάλιστα! ἐγνώριζον τοῦτο· ματαιῶς δὲν ἔπληττεν ἡ καρδία μου. Οὔτε τὴν ἀκόλουθον, οὔτε τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφάνης εἰς τὴν λειτουργίαν

— Ἐν τούτοις, καὶ ἡ νόσος αὐτὴ δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ σκέπτομαι περὶ σοῦ.

Ἐἰς τῶν ὑπηρετῶν μου ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου, εἶδε τὴν τροφὸν σου, καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου. Ἐπεκάλυψα πρὸς τὴν γρατὴν τὸν ἔρωτά μου· παρεκάλεσα, ἐξώρισκα αὐτήν, τὴν ἐβεβαίωσα περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου — τέλος συγκατένευσε νὰ μὲ βοηθήσῃ. Τὰ λοιπὰ τὰ γνωρίζεις. Σὲ εἶδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν — ἐνίοτε ἐκολακευόμην ὅτι ἀγαπῶμαι, παρατηρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τρυφερὰν συμπάθειαν καὶ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, ὅπότεν συνηντῶντο τὰ βλέμματά μας — ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νὰ γνωρίσω τὴν τύχην μου — ἔπεσα πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ὁ ἀτυχῆς ὄρφανὸς κατέστη ὁ εὐδαιμονέστε-

ρος τῶν ἀνθρώπων. Ἐδυναμένη λοιπόν, κατόπιν τοιαύτης ὁμολογίας, νὰ σ' ἀποχωρισθῶ; Ἐδυναμένη ἄρα νὰ ζήσω ὑπὸ ἄλλην στέγην, καὶ κατὰ πάσαν στιγμήν ν' ἀνησυχῶ, καὶ κατὰ πάσαν στιγμήν νὰ σκέπτομαι: ζῆ ἄρα; Μήπως κίνδυνος τις ἀπειλῆ αὐτῆν; Μήπως πλήττει ἡ καρδία της; Ἄ! μήπως ἠραβωνίσθη τὴν ὠραίαν πλουσίός τις καὶ ἐπιφανῆς γαμβρός; Ὅχι, ὄχι! Δὲν μοὶ ἀπέμεινε ἄλλο παρὰ ὁ θάνατος ἢ ἡ συμβίωσις μετὰ σοῦ! Ὁ χωρικός ἱερεὺς, ὁ ὅποιος ἔσπεψεν ἡμᾶς, ἐξηγοράσθη· αἱ ἱεσῖαι καὶ τὰ δάκρυά δὲν μου συνεκίνησαν αὐτόν.

Ἦδη, γνωρίζεις ποτὸς τις εἶνε ὁ σύζυγός σου· ἡδὴ ἐπληρώθησαν ἅπαντες οἱ πόθοι μου. Θλίψις, μελαγχολία, ἔρρετε! Ἦδη, δὲν ὑπάρχει δι' ἡμᾶς θέσις ἐν τῇ μονῆρῃ κατοικίᾳ μου. Ἡ Ναθαλία μου μὲ ἀγαπᾷ, ἡ Ναθαλία μου εὐρίσκειται πλησίον μου! Ἀλλὰ βλέπω καταβεβλημένους τοὺς ὀφθαλμούς σου· ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχίας, ἀγαπητῆ μου. Ἡ νύξ παρέρχεται, ταχέως δὲ τὸ ρόδιον χρῶμα τῆς αὐγῆς θὰ βάψῃ τὴν ἀνατολήν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

[Κατὰ μεταφράσιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἔσση Βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημεῖονταὶ χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσις 3 Δρ. 6 (7)
 «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλιέ· Δρ. 1,50 (1,70)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντεγρήστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)
 «Ὁ Διάβολος - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)
 «Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούρ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)
 «Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ἐαβιέ - Δὲ - Μοντεπὲν Δρ. 1,50 (1,70)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) Δρ. 3 (3,30)
 «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαζὼ (τόμοι 2) Δρ. 2,50 (2,80)
 «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου Δρ. 1 (1,10)
 «Τὰ Ὑψίστε τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone Δρ. 4 (4,20)
 «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς 3,50 (3,70)
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλὴ ὁ Βέρν, Δρ. 1 (1,20)
 «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Β'κτωρος Οὐγγώ, μεταφράσις I. Καρασσούσα (τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
 Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50
 » Σολωμοῦ » 50
 » Βηλαρᾶ » 50